

Arrest

nr. 326 864 van 16 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 november 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 oktober 2024 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrisch soennitische Arabier te zijn geboren op (...) 1993 in Dayr Hafir (Aleppo, Syrië). U groeide op in Aleppo samen met uw ouders, drie broers en drie zussen. U ging tot de negende klas naar school en werd hierna patissier.

In september 2011 haalde u uw legerboekje af, u was dienstplicht op dat moment. Gezien de situatie chaotischer werd en het Vrije Syrische Leger de macht overnam kon u van onder uw nakende dienstplicht uitkomen. Later werd uw regio ook ingenomen door Daesh (IS) en u woonde ettelijke tijd onder hun regime. Tijdens deze periode, in 2014, opende u tevens uw eigen patisserie zaak in de souk van Dayr Hafir.

De situatie in Aleppo werd op termijn te gevaarlijk en in 2016 besloot uw familie dat het tijd was om te vertrekken. Uw twee oudste broers waren sinds 2009 reeds in Jordanië voor werk. De rest van uw familie; i.c. uw ouders, broer en drie zussen vertrokken ook naar Jordanië en leven sindsdien daar. Uw vader gaf echter mee dat u als 15 jarige geen toegang zou krijgen tot Jordanië dus u vertrok uiteindelijk in september 2016, als enige van het gezin, naar Turkije. U vestigde zich in Istanbul.

Ook in Turkije ging u aan de slag in een patisserie. U had een relatief onstabiel leven en diende onder andere te slapen op uw werkplaats. U verlangde naar een stabielere situatie. Hetgeen voor u belichaamd wordt in de vorm van een huwelijk, eten en een bad krijgen bij thuiskomst na het werk en het baren van kinderen. U had op het moment in Turkije nauw contact met een Syrische familie uit Dayr Hafir die u al kende van in uw jeugd in het dorp. U verklaarde verliefd te zijn geworden op de dochter van het gezin: K(...) Al J(...) al K(...). In 2018 besloot u, op uw 26 jaar, haar hand te vragen. Zowel uw eigen familie als haar familie gingen akkoord. Haar moeder vroeg evenwel nog een jaar te wachten na de verloving om effectief te huwen daar K(...) nog te jong geacht werd. Jullie trouwden vervolgens religieus op 12 februari 2019.

K(...) is geboren op (...) 2007, wat haar op het moment van de verloving 11 jaar maakte en op de dag van de consummatie van het huwelijk 12 jaar. Uzelf verklaarde dat zij bij geboorte nooit correct geregistreerd is geweest omdat haar vader toen werkzaam was in Saudi-Arabië. K(...) is volgens u namelijk geboren in 2004 en niet in 2007. Tot op heden werden al haar identiteitspapieren niet aangepast omdat haar moeder hiervoor dient terug te keren naar Syrië.

Jullie kregen in tussentijd ook twee kinderen in Turkije: een zoon M(...) A(...), geboren op (...) 2020. En een dochter D(...) A(...), geboren op (...) 2021. Uw echtgenote en de kinderen verblijven tot op heden met uw schoonfamilie in Istanbul.

U besloot Turkije te verlaten omdat het racisme enorm toegenomen was. In augustus 2022 ging u via Bulgarije en de Balkan route richting België. U diende een verzoek voor internationale bescherming in op 29 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uittreksels burgerlijke stand van uzelf + vrouw + kinderen (origineel), attest gezinssamenstelling (origineel), huwelijksattest (origineel), huwelijks bevestiging (origineel), familieboekje ouders (kopie), UNHCR – kaarten Jordanië (kopie), UNHCR familieboekje Jordanië (kopie), paspoorten broers (kopie), identiteitskaarten familie in Jordanië (kopie), Facebook foto's in Turkije (screenshots), Syrische identiteitskaarten van uw broers O(...) en A(...) (kopie), kimlik uzelf + kinderen (kopie) en de individuele uittreksels van uw familieleden (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; "

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Het CGVS stelt vast dat u op 12 februari 2019 een religieus huwelijk hebt afgesloten met K(...) Al J(...) al K(...). Uit hetgeen hierna volgt, dient te worden geconcludeerd dat het om een kindhuwelijk gaat tussen u als volwassen man en een meisje van zeer jonge leeftijd.

Uit uw verklaringen en de stukken in het administratief dossier blijkt dat K(...) Al J(...) al K(...) op het moment van de verloving amper 11 jaar was en op het moment van de voltrekking van het religieuze huwelijk bij de imam amper 12 jaar oud was (CGVS 2, p. 11 & p. 20). Uit de door u neergelegde stukken, zijnde jullie identiteitskaarten en de kopie van uw huwelijksakte, blijkt dat K(...) Al J(...) Al K(...) geboren is op (...) 2007. Tegelijkertijd blijkt uit deze documenten dat u op het moment van het huwelijk een volwassen man van 26 jaar oud was. Waar u aanhaalde dat K(...) haar geboortedatum administratief fout genoteerd is, namelijk dat zij niet geboren is in 2007 maar 2004 (CGVS2, p. 15), dient opgemerkt te worden dat u hieromtrent ongeloofwaardige verklaringen afgelegd heeft:

U verklaarde meermaals dat K(...) haar leeftijd niet correct genoteerd is op haar identiteitspapieren. Zo zou zij niet geboren zijn op (...) 2007 maar in (...) 2004. U verklaarde dat dit zo kwam omdat tijdens K(...)’s eerste levensjaren haar vader in Saudi-Arabië werkzaam was. Ze hebben K(...) vervolgens pas na zijn terugkomst naar Syrië geregistreerd (CGVS2, p. 15). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u de foute geboortedatum van uw vrouw doorheen uw asielprocedure nooit eerder aangehaald heeft. Zo werd u er reeds tijdens uw DVZ interview, dd. 29 augustus 2022, gevraagd naar de geboortedatum van K(...). Waarop u antwoordde (...) 2007 (zie CGVS vragenlijst, vraag 16). U verklaarde toen ook dat jullie huwelijk dateerde van februari 2019 (zie CGVS vragenlijst, vraag 15 & vraag 16). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, dd. 29 november 2022, werden uw neergelegde documenten vertaald. Hierin komt meermaals de geboortedatum van (...) 2007 van uw echtgenote terug. Op geen enkel moment gaf u een opmerking aangaande de vermeende foute registratie hiervan. Sterker, u bevestigde de voorgelezen data (CGVS1, p. 17)). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, dd. 28 februari 2024, gaf u niets aan aangaande haar foutieve geboortedatum. Pas nadat er, na de pauze, overgegaan wordt op confrontatie met de jonge leeftijd van uw echtgenote haalde u voor de eerste keer aan dat deze datum niet klopt (CGVS2, p. 15). Deze vaststellingen hollen de waarachtigheid aangaande haar beweerde foutieve geboortedatum compleet uit.

Wat betreft de laattijdige registratie van haar leeftijd en de redenen hiervoor dient voorts opgemerkt te worden dat dit blote beweringen betreffen die u op geen enkele manier weet te staven.

De uitleg die u geeft aan het onvermogen dit over de jaren heen administratief aangepast te hebben bleken tevens ongeloofwaardig. Zo verklaarde u dat het onmogelijk was geweest om deze data aan te passen daar er fysieke aanwezigheid van K(...) haar moeder noodzakelijk is in Syrië om dit administratief recht te laten trekken. Dit zou dan weer niet mogelijk zijn gezien zij niet terug kunnen naar Syrië omwille van de oorlog. Dat u enerzijds aanhaalde dat de afwezigheid van de vader in haar jeugdjaren het probleem was voor deze administratieve rechtszetting en anderzijds het de aanwezigheid is van de moeder die noodzakelijk is om dit recht te zetten is tegenstrijdig. Waarom haar moeder dit dan niet hadden kunnen rechtekken toen de vader in Saudie-Arabië zat is evenmin duidelijk (CGVS2, p. 23).

Dat niet alleen op de Syrische papieren maar ook op haar Turkse kimlik de datum van 2007 genoteerd staat en niet de eerste keer aan van 2004 komt uw waarachtigheid dienaangaande verder niet ten goede.

Gezien uw verklaringen hieromtrent te kort schieten en u op geen enkele manier een begin van bewijs neerlegt aangaande deze foutieve geboortedatum brengt u het CGVS in de onmogelijkheid aan te nemen dat K(...) Al J(...) Al K(...) van 2004 is en niet, zoals op alle identiteits- en huwelijksdocumenten genoteerd is, van 2007.

Ter volledigheid kan nog worden aangemerkt dat, zelfs indien K(...) inderdaad ouder zou zijn dan de leeftijd die op haar identiteitsdocumenten wordt vermeld – wat niet geloofwaardig is, het nog steeds om een situatie waarin een 25-jarige volwassen man zich verloofde met een meisje dat op dat moment hoogstens 14 jaar was, en waarbij het huwelijk een jaar later werd afgesloten op een moment dat het meisje in kwestie nog steeds zeer jong, namelijk 14 jaar oud was. Ook in dat geval zou het gaan om een kindhuwelijk tussen een volwassen man en zeer jong meisje, met een leeftijdsverschil van 11 jaar.

Er kan niet worden aangenomen dat er in hoofde van K(...) Al J(...) al K(...) sprake was van een vrije en volledige instemming met het huwelijk. De door u geschetste context wijst integendeel op dwang.

Zij er vooreerst op gewezen dat er op internationaal vlak een ruime consensus bestaat om kindhuwelijken als een vorm van gedwongen huwelijken te beschouwen omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd in te stemmen met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt. Dit geldt in het bijzonder voor huwelijken die worden afgesloten met of tussen (een) zeer jonge huwelijkspartner(s) (zie Landeninformatie, stukken 3 - 6). Gezien het feit dat uw huwelijkspartner op bijzonder jonge leeftijd werd uitgehuwelijkt, kan enkel worden geconcludeerd dat het huwelijk werd afgesloten zonder haar volledige, vrij, en geïnformeerde instemming.

U vluchtte alleen uit Syrië naar Turkije in 2016. U verklaarde dat u in datzelfde jaar nauw contact had met een Syrische familie uit uw geboortedorp Dayr Hafir. U kende deze familie al van uw jeugd jaren in Syrië (CGVS2, p. 7). U ging in Turkije op dagdagelijks vlak, meermaals, op bezoek bij deze familie. Met de broers van het gezin ging u vaak ook buitenshuis activiteiten doen, met de jongste dochter, K(...), speelde alles zich binnenshuis af. Dit beperkte zich tot gesprekken aan de eettafel. Soms sms'ten jullie met de gsm van haar moeder. U verklaarde na verloop van tijd verliefd te zijn geworden op K(...). In 2018 liet u plots aan K(...) weten, wanneer jullie samen aan tafel zaten maar net niemand in de ruimte aanwezig was, dat u verliefd was op haar en plande haar ten huwelijk te vragen. Jullie hadden dit nooit eerder besproken. U beschreef dat tot dan toe de relatie tussen jullie beiden 'familiaal' was (CGVS2, p. 10). U zag wel aan haar gezicht en u voelde op basis van jullie gesprekken dat zij ook verliefd was op u (CGVS2, p. 10). Zij ging volgens uw verklaringen akkoord met uw boodschap. U vertelde dit vervolgens ook aan de moeder van K(...) dat u haar dochter ten huwelijk zou vragen. Zij vroeg u nog even te wachten omdat zij haar dochter op dat moment te jong vond. Een jaar later was alles geregeld, en jullie trouwden vervolgens religieus in 2019 (CGVS2, p. 11). Het loutere gegeven dat u aan tafel het hand vroeg aan K(...), en dat zij volgens uw verklaringen hierbij de ruimte zou hebben gekregen om te weigeren, getuigt echter niet van een proces van wederzijdse en geïnformeerde instemming en vrije keuze. In dit kader moet er op worden gewezen dat u op dat moment een volwassen man was van 26 jaar, terwijl K(...) op dat moment amper elf jaar oud was. Uw beweringen dat ook zij verliefd was op u kunnen niet gevolgd worden. Nog los van haar jonge leeftijd en het grote leeftijdsverschil, overtuigen uw verklaringen dat het hier een werkelijke liefdesrelatie zou betreffen allerminst. Zo stelt u dat u aan haar kon zien dat zij ook verliefd was. Hierover doorgevraagd beweert u dat u dit kon zien omdat ze koffie voor u maakte, jullie babbelden en grapjes maakten. Dit waren volgens u allemaal tekens van verliefdheid. Van de Whatsapp gesprekken die jullie zouden hebben gehad legt u geen enkel begin van bewijs voor (CGVS2, p. 9-11).

Een op dergelijke manier tot stand komen van een kindhuwelijk ligt in lijn met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd. Hieruit blijkt dat, hoewel huwelijken met partners onder 18 jaar steeds hebben bestaan in Syrië – hoewel slechts in een (absolute) minderheid van de gevallen, er als gevolg van het (aanhoudend) conflict een verontrustende stijging van het aantal kindhuwelijken vastgesteld werd en dat bovendien de huwelijksleeftijd daalt. Vooral meisjes worden op steeds jongere leeftijd uitgehuwelijkt. Hoewel het een gelaagde problematiek betreft kunnen er toch een aantal grote lijnen worden ontwaard. Zo blijkt dat de uitgehuwelijkte meisjes in kwestie weinig of geen, laat staan evenwaardige, inspraak hebben in de partnerkeuze; de meisjes niet zelden zichzelf te jong achten voor het huwelijksleven; en ze een zeer kwetsbare groep vormen (zie landeninformatie, stukken 4 – 5, 7-9).

U haalde zelf op geen enkel moment aan dat het hier om een gedwongen huwelijk gaat. Integendeel, u blijft consequent volhouden dat het huwelijk de vrije keuze was van beide partners, en dat K(...) Al J(...) al K(...) een huwelijk had kunnen weigeren en dat dit geen verder probleem zou gevormd hebben (CGVS 2, p. 12). Aan deze beweringen kan evenwel geen geloof worden gehecht. Vooreerst blijkt dat het initiatief om te huwen volledig van uw kant uitging. U stelde dat gezien uw onstabiele situatie in Turkije u nood voelde om te trouwen. U voegde toe hoe moe te zijn van de situatie en tot rust te willen komen. U had nood aan deftig eten en een propere douche. U verklaarde dat u simpelweg een gezin wou stichten. U had, volgens uw verklaringen, nood aan een vrouw die waste en kookte voor u (CGVS2, p. 7). U haalde bovendien geen elementen aan waaruit blijkt dat de familie van K(...), laat staan zijzelf, op dat moment vragende partij was voor een huwelijk. Zoals reeds supra gesteld bleek de moeder van K(...) aanvankelijk geen toestemming te geven voor dit huwelijksaanzoek gezien K(...) haar extreem jonge leeftijd op dat moment. Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat uw eigen familie noch uw schoonfamilie u ooit onder druk heeft gezet om te trouwen. U verklaarde dat dit een volledig vrije keuze was van uzelf en dat haar familie noch uw familie hier iets mee te maken hadden (CGVS2, p. 8). U kon niet kiezen voor een meisje in uw leeftijdscategorie omdat u er geen kende, zo verklaarde u (CGVS2, p. 16). U kon evenmin wachten met haar later ten huwelijk te vragen gezien u nog steeds sliep op het werk en een toekomstbeeld in het hoofd had (CGVS2, p. 16).

Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u K(...) Al J(...) al K(...) helemaal niet grondig kende vooraleer u het initiatief nam om haar hand te vragen. U ging dan wel frequent op bezoek bij K(...), jullie verrichten geen enkele activiteit samen. De enige setting waarin u haar zag was binnenshuis, aan de eettafel. U verklaarde

dan wel af en toe te sms'en met haar, dit bleek met die gsm van haar moeder te gebeuren. Uw verklaringen over wie zijn was en wat zij deed op dit moment in Turkije waren ook dermate vaag te noemen. Zo verklaarde u dat K(...) niets deed in het leven, zelfs niet naar school gaan. U gevraagd waarom zij niet naar school ging bleef u het antwoord schuldig (CGVS2, p. 12). U gevraagd of zij iets van hobby's had of op welke manier zij haar dagen destijds vulde kon u ook geen enkel antwoord verschaffen (CGVS2, p. 12). U kwam niet verder dan het veronderstellen dat zij met haar moeder en zussen thuis zat en eventueel eens naar de souk gingen. Of K(...) in Syrië naar school was geweest wist u ook niet (CGVS2, p. 23). Het jaar nadat u haar meldde haar ten huwelijk te willen vragen en voor jullie effectief religieus getrouwd zijn verklaarde u dat deze situatie tussen jullie status quo bleef. Even later verklaarde u dat de relatie tussen jullie twee tijdens dat ene jaar wel veranderd was. Gevraagd wat er dan precies veranderd was verklaarde u ambigue dat er eigenlijk niets veranderd was en dat het leven op exact dezelfde manier verder ging (CGVS2, p. 11). Op de vraag waarom u precies haar gekozen had bleek u ook oppervlakkige antwoorden te verschaffen. Zo verklaarde u haar gekozen te hebben als toekomstige echtgenote om u haar vaak zag, haar familie kende en de familie een goede reputatie had (CGVS2, p. 8).

Hoewel uw verklaringen een loutere neerslag zijn van de manier waarop u de feiten wil weergeven of hoogstens van hoe u de feiten zou hebben ervaren, tonen zij aan dat het om niet enkel om een kindhuwelijk maar evengoed om een gedwongen huwelijk gaat.

Uit uw verklaringen en uw gezinssituatie blijkt vervolgens dat u sinds het afsluiten van het huwelijk seksuele betrekkingen heeft met K(...) al J(...) al K(...).

U erkent dat u sinds het afsluiten van het huwelijk, nog dezelfde dag, seksuele betrekkingen heeft met K(...). Zoals eerder reeds werd opgemerkt, was zij op dat moment slechts twaalf jaar oud en uzelf was er 26 (CGVS2, p. 15). In juli 2019, dus op 12-jarige leeftijd, was K(...) zwanger en jullie oudste zoon M(...) is op (...) 2020 geboren, op het moment dat K(...) 13 jaar en 3 maanden oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 14 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB) (infra). Bovendien heeft België op 8 maart 2013 het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, gesloten op 25 oktober 2007 te Lanzarote, geratificeerd. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

Verder geldt hier de omstandigheid dat deze seksuele handelingen niet enkel werden verricht door een volwassene ten aanzien van een zeer jong meisje maar dat ze kaderden binnen een zeer specifieke context. Met name gaat het over een kindhuwelijk met een gedwongen karakter, aangegaan tijdens een conflictsituatie. Het seksueel contact begon direct na het afsluiten van een huwelijk op een moment dat beide partners elkaar slechts zeer oppervlakkig kenden (supra), en ze na het huwelijk met u moest samenwonen. Bovendien kan worden aangenomen dat A(...) zich in een zeer kwetsbare positie bevond en (direct of indirect) onder een zekere druk stond om deze seksuele handelingen te verrichten, zoals druk om te voldoen aan de verwachtingen van het huwelijk of familiedruk om snel kinderen te krijgen (zie algemene informatie toegevoegd aan het dossier stuk 4, 5).

Bovendien veronderstelde dit huwelijk volgens u ook verplichtingen in hoofde van de echtgenote. Zo verklaarde u geen gesprek gehad te hebben met haar alvorens de seksuele betrekkingen plaatsgevonden hadden voor de eerste keer. Volgens u was dit 'vanzelfsprekend'. Deze informatie is aldus uw verklaringen gemakkelijk te vinden via de gsm en is bovendien 'normaal'. Zo verklaarde u dat 'men weet wat er zich tussen een jongen en een meisje afspeelt'. U gevraagd hoe u al deze zaken kon veronderstellen van K(...) verklaarde u dat u dat kon voelen aan de sfeer van tijdens de huwelijksnacht (CGVS2, p. 17). Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat op K(...) als twaalf jarige rustte, kan dus redelijkerwijs worden aangenomen dat zij zich in een zeer kwetsbare positie bevond en onder verschillende vormen van zowel directe als indirecte dwang stond om deze seksuele handelingen te verrichten.

Deze overweging moet ten eerste worden meegenomen in de beoordeling van uw verzoek, aangezien u een volwassen man was op het moment dat het huwelijk werd afgesloten, het huwelijk op uw initiatief werd geregeld, en u wist dat het afsluiten van een huwelijk ook zou leiden tot het consumeren van het huwelijk. Door dit huwelijk aan te gaan kon u dus voorzien dat u seksuele betrekkingen met een twaalfjarige zou hebben, mogelijks met zwangerschappen op jonge leeftijd tot gevolg.

Los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming dat volgens de Belgische wetgever geldt voor kinderen jonger dan 14 jaar, de zeer kwetsbare positie van K(...), en de context van het gedwongen huwelijk in een context van conflict en ontheemding, blijkt bovendien niet dat u zich terdege heeft vergewist van het fysiek en psychisch welbevinden van K(...) op het moment dat u overging tot seksuele betrekkingen met haar. Ook hier geldt dat het CGVS zich enkel kan baseren op uw eigen verklaringen en de manier waarop u de feiten zelf wenst weer te geven of zelf zou hebben ervaren, waardoor het bij voorbaat gaat om uw subjectieve weergave van de feiten. Uit uw verklaringen blijkt dat u seksuele handelingen op het moment zelf niet als problematisch ervoer. Zoals hierboven reeds aangehaald vindt u het normaal dat een koppel na het huwelijk seksuele betrekkingen heeft en veronderstelde u dat K(...) ook op de hoogte zou zijn van wat er zich zou afspelen tijdens de huwelijksnacht (CGVS2, p. 17). Nog los van het feit dat dit hoogstens uw perceptie betreft, toont u geenszins aan dat u werkelijk rekening hield met K(...) of actieve pogingen ondernam om u van haar oprechte instemming te vergewissen. U stelde geen gesprek hierover op voorhand gevoerd te hebben (CGVS2, p. 17). Door zeer nadrukkelijk te stellen dat u van een 12-jarig meisje kan verwachten dat ze zichzelf informeert en voorbereidt op de seksuele betrekkingen tijdens de huwelijksnacht, en het verder niet nodig acht om voorafgaand na te gaan of zij haar toestemming kan en wil geven, illustreert zonder meer uw problematisch handelen. Gezien de kwetsbare positie waarin K(...) zich bevond kan echter niet worden aangenomen dat ze zich werkelijk in een situatie bevond waarin ze zelf haar instemming kon geven, laat staan de seksuele handelingen binnen dit huwelijk kon afwijzen. Er kan dus niet worden aangenomen dat u zich ten aanzien van het kind heeft verzekerd van haar oprechte instemming bij jullie seksuele betrekking.

Het huwelijk op jonge leeftijd had ontegensprekelijk een significante, negatieve impact op de fundamentele rechten van K(...) Al J(...) al K(...) en haar fysieke en psychische integriteit.

Het afsluiten van een kindhuwelijk betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen/kunnen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormen een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een (gewelddadige) relatie te blijven. In de landeninformatie wordt aangekaart dat families en individuen vaak niet overgaan tot het rapporteren van gevallen van suïcide waardoor het niet eenvoudig is om data te bekomen omtrent gevallen van huishoudelijk geweld en eventuele suïcide in hoofde van jonge meisjes die volgt uit een gedwongen kindhuwelijk. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, de kans op uitbuiting en misbruik.

Vooreerst dient benadruk te worden dat het huwelijk betekende dat K(...) Al J(...) al K(...) uit haar vertrouwde omgeving en van haar naaste familie werd weggehaald en haar intrek moest nemen bij u in een appartement. Na het trouwfeest zijn jullie namelijk meteen gaan samenwonen met jullie tweetjes (CGVS2, p. 14). Los daarvan diende ze op zeer jonge leeftijd seksuele betrekkingen te hebben met een volwassene man die ze nauwelijks kende en doorliep ze op zeer jonge leeftijd verschillende zwangerschappen op een moment dat ze nog niet fysiek en psychisch volgroeid was, uw kindrewens kan daarbij niet uit het oog worden verloren. Zodoende werd haar reeds op zeer jonge leeftijd het recht op fysieke en seksuele zelfbeschikking ontnomen. Verder diende ze als minderjarige de rol van echtgenote en moeder aan te nemen, met alle maatschappelijke verwachtingen die daaraan gekoppeld zijn. Zoals supra reeds gesteld verklaarde u nood te hebben aan een vrouw die zorgde voor deftig eten op tafel, de was deed en ook u zou wassen bij thuiskomst na het werk. Zij stond bovendien in om te baren (CGVS2, p. 7). U legde de lat voor haar hoog en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat K(...) nog niet klaar was om deze rol op zich te nemen. U verklaarde dat het eerste jaar na het huwelijk u moeilijkheden ondervond met haar. Zo zou het stroef verlopen op vlak van zorg, onderhoud en communicatie. Ze zou u ook niet goed verstaan. U bevestigde dat dit kwam doordat zij nog niet matuur genoeg was op dat moment (CGVS2, p. 19).

In samenlezing met de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie Landeninformatie, stukken 3 - 9), dewelke de voornoemde consequenties voor K(...) Al J(...) al K(...) – naast andere gevolgen – expliciet attesteren als typische schadelijke gevolgen van gedwongen huwelijken op jonge leeftijd, kan niet anders dan besloten worden dat haar fundamentele rechten als kind en als vrouw ernstig werden geschonden en dat het huwelijk een zeer negatieve impact had op haar fysieke en psychische integriteit.

Op basis van het voorgaande dient het huwelijk dat u met de op dat moment slechts 12-jarige K(...) Al J(...) al K(...) hebt afgesloten dan ook als een ernstig, niet-politiek misdrijf te worden beschouwd.

Dat kindhuwelijken en gedwongen huwelijken effectief als een ernstig misdrijf dienen te worden beschouwd vindt allereerst weerklink in het feit dat verschillende wetgevende vergaderingen inspanningen hebben ondernomen om de strijd aan te gaan tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken omwille van de kwalijke gevolgen voor het kind.

Het Europees Parlement overwoog in de aangenomen resolutie van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (zie Landeninformatie, stuk 6) onder andere dat de EU zich ertoe heeft verbonden de rechten van het kind te beschermen en dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken een schending zijn van deze rechten; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken desastreuze gevolgen hebben voor de mogelijkheden van vrouwen en meisjes om hun rechten uit te oefenen en voor de gezondheid van meisjes, en dat bijvoorbeeld het gevaar van zwangerschappen met complicaties of besmetting met hiv groot is, en meisjes die in deze situatie verkeren een groot gevaar lopen het slachtoffer te worden van seksueel misbruik, huiselijk geweld of zelfs eermoord; dat kindhuwelijken, huwelijken op jonge leeftijd en gedwongen huwelijken fundamenteel in strijd zijn met het recht van vrouwen en meisjes op zeggenschap over het eigen lichaam en lichamelijke integriteit; dat kindhuwelijken een vorm van gedwongen huwelijken zijn, omdat kinderen vanwege hun leeftijd per definitie niet in staat zijn om volledig, vrij en geïnformeerd met hun huwelijk en het tijdstip waarop dat voltrokken wordt in te stemmen; dat gedwongen huwelijken in het Verdrag van Istanbul worden aangemerkt als vorm van geweld tegen vrouwen en dat dit verdrag verlangt dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk en het lokken van een kind naar het buitenland met het oogmerk dat kind te dwingen tot het aangaan van een huwelijk strafbaar worden gesteld; en dat in de huidige migratiecrisis nieuwe gevallen van in het buitenland gesloten kindhuwelijken aan het licht zijn gekomen, waarbij het in sommige gevallen ging om kinderen onder de 14 jaar. Hoewel hierin geen leeftijdsgrens wordt aangegeven, kan gelet op de bewoording in de resolutie worden aangenomen dat huwelijken met een persoon van 12-jarige leeftijd zeker gevisieerd worden door deze resolutie (zie overweging G en P).

Zij voorts gewezen op de wet van 25 april 2007 tot invoeging van een artikel 391sexies in het Strafwetboek en tot wijziging van een aantal bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met het oog op de strafbaarstelling en het uitbreiden van de middelen tot nietigverklaring van het gedwongen huwelijken en de positie van internationale organisaties ten opzichte van gedwongen huwelijken (B.S. 15 juni 2007). Voormeld artikel - later gewijzigd door de wet van 2 juni 2013, waarmee onder andere zwaardere straffen werden ingevoerd (B.S. 23 september 2013) - stelt een gedwongen huwelijk strafbaar met een gevangenisstraf van drie maanden tot vijf jaar en een geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro. In de voorbereidende werken hiervan (Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001) wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft (ibid., p.6) en herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens (ibid., p.9, 10, 12, 14); geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijks toestemming (ibid., p.7); overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit (ibid., p. 9); en stelt hij dat uit de voorgestelde strafmaat "duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is" (ibid., p.10). Onder "gedwongen huwelijk" verstaat de wetgever een huwelijk waarbij het de partner(s) de vrije toestemming ontbreekt omdat deze is aangetast door een wilsgebrek aangezien deze toestemming onder dwang werd verleend (ibid, p. 5).

De krachtige en ondubbelzinnige termen waarin het Europees Parlement en de federale Kamer kindhuwelijken en gedwongen huwelijken veroordelen, en de strafbaarstelling van gedwongen huwelijken in de Belgische (straf)wetgeving illustreren duidelijk dat het plegen van dit feit als een ernstig misdrijf moet worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande, waarbij werd vastgesteld dat (i) u intentioneel en uit vrije wil een huwelijk aanging met een meisje dat op dat moment slechts 12 jaar oud was; (ii) gezien haar jeugdige leeftijd en de concrete omstandigheden zoals deze blijken uit uw verklaringen niet anders kan worden besloten dan dat het gaat om

een gedwongen huwelijk waarbij geen sprake kan zijn van vrije wil in hoofde van K(...) Al J(...) al K(...); (iii) dit huwelijk een ernstige negatieve impact had op haar fundamentele rechten alsook op haar fysieke en psychische integriteit; (iv) uit zowel de positie van het Europees Parlement als de Belgische Kamer kan worden afgeleid dat deze een dergelijk gedwongen huwelijk (met een kind) fundamenteel afwijzen omwille van de nefaste impact op het kind of de persoon die tot een dergelijk huwelijk gedwongen; en (v) het gegeven dat de Belgische wetgever gedwongen huwelijken strafbaar heeft gesteld en als "ernstig misdrijf" heeft bestempeld; dient te worden besloten dat u als initiator van dit huwelijk dader bent van een ernstig misdrijf.

In het kader van dit huwelijk heeft u zich bovendien schuldig gemaakt aan de (herhaalde) verkrachting van een minderjarige.

Uit uw verklaringen en de elementen uit het administratief dossier blijkt immers dat u als volwassen man van 26 jaar oud regelmatige en volgehouden seksuele betrekkingen met penetratie heeft gehad met een meisje dat bij aanvang van de feiten 12 jaar oud was.

Zij hierbij vooreerst opgemerkt dat de Belgische wetgever uitdrukkelijk van oordeel is dat een persoon onder de volle leeftijd van 13 jaar in geen enkel geval wordt geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen (art. 417/6 SWB). Bij gebrek aan vrijwillige toestemming dienen deze seksuele betrekkingen met penetratie beschouwd te worden als verkrachting (art. 417/11 SWB).

Nog los van het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van een twaalfjarige (of een veertien- of vijftienjarige indien het leeftijdsverschil groter is dan drie jaar, zoals hier het geval was) en het gegeven dat K(...) Al J(...) al K(...) zich op dat moment in een uiterst kwetsbare positie bevond (supra), toont u evenmin aan dat zij werkelijk met deze handelingen zou hebben ingestemd of dat u actief pogingen zou hebben ondernomen om u te vergewissen van haar daadwerkelijke instemming (supra). Er kan dan ook worden gesteld dat deze seksuele handelingen als verkrachting moeten worden beschouwd.

Verkrachting is door de aard zelf van het misdrijf – als ernstige inbreuk op de fysieke, seksuele en psychische integriteit van de persoon – te aanzien als een ernstig misdrijf. Hierbij dienen verschillende elementen te worden benadrukt die in casu de ernst van het misdrijf verder onderbouwen. Naast de zeer jonge leeftijd van K(...) Al J(...) al K(...) op het moment dat het huwelijk geconsumeerd werd (slechts 12 jaar oud) en het feit dat u op dat moment al een volwassen man van 26 jaar oud was waardoor er een aanzienlijk leeftijdsverschil bestond dat op die leeftijd des te signifikanter is, bevond zij zich in een situatie die een vrije instemming nog meer belemmerde (supra): als dertienjarige uit haar vertrouwde omgeving en van bij haar naaste familie weggehaald en onmiddellijk na haar huwelijk met u moest samenwonen, waarbij redelijkerwijze aangenomen kan worden dat zij, pas gehuwd, de druk voelde van de hieraan verbonden verwachtingen. Dat u er in een dergelijke context klaarblijkelijk geen probleem in zag om met haar seksuele betrekkingen te hebben, versterkt de vaststelling dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

Ook in het Belgisch strafrecht wordt verkrachting als een ernstig misdrijf aanzien. Verkrachting, gedefinieerd als "elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt" wordt bestraft met een gevangenisstraf van 10 tot 15 jaar (art. 417/11 SWB). Indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, wordt deze bestraft met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar (art. 417/16 SWB); ten nadele van een minderjarige boven de volle leeftijd van 16 jaar met een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar (art. 417/17 SWB). Ook andere niet-consensuele seksuele handelingen, al dan niet ten nadele van minderjarigen worden bestraft met zware gevangenisstraffen (art. 417/7 e.v. SWB). Zij volledigheidshalve nog opgemerkt dat volgens art. 10ter van de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering bepaalde seksuele misdrijven die in het buitenland gepleegd werden, vervolgd kunnen worden in België, ongeacht de nationaliteit van de dader. Deze wettelijke bepalingen en de zware straffen wijzen er opnieuw op dat de Belgische wetgever verkrachting of andere niet-consensuele seksuele handelingen, zeker indien zij gepleegd worden jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Gelet op het voorgaande kan niet anders dan worden geconcludeerd dat uw seksuele handelingen in het kader van het huwelijk met K(...) Al J(...) al K(...) dienen te worden beschouwd als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Een ernstig misdrijf moet worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem

gewelddadig karakter ervan. In dit geval gaat het duidelijk en enkel om gemeenrechtelijke feiten en is er geen sprake van politieke motieven.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten. Het gedwongen religieuze huwelijk werd namelijk in Turkije afgesloten op 12 februari 2019, waarna de herhaalde verkrachtingen aanvang namen. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw handelen geen politieke dimensie bevatten en louter waren ingegeven door uw wil om te huwen.

Ter volledigheid stipt het CGVS aan dat ook de richtsnoeren van UNHCR en EUAA omtrent de situatie in Syrië het geweld tegen vrouwen expliciet vermelden als potentieel uitsluitbare handelingen (zie landeninformatie, stukken 7 en 9).

Uit de elementen uit uw administratief dossier blijkt dat u als dader van het gedwongen huwelijk en de daaruit vloeiende verkrachtingen individuele verantwoordelijkheid treft.

Uit het voorgaande blijkt dat u doelbewust een huwelijk bent aangegaan met een zeer jong meisje en er niet kan worden aangenomen dat het in hoofde van K(...) Al J(...) al K(...) om een vrije keuze ging. Eveneens blijkt dat u er van op de hoogte was dat het afsluiten van dit huwelijk impliceerde dat u met K(...) seksuele betrekkingen zou hebben, ook al was ze op dat moment nauwelijks 12 jaar oud en bevond ze zich in een zeer kwetsbare positie (supra). Er kan niet worden weerhouden dat K(...)voor deze seksuele betrekkingen haar instemming heeft gegeven of zelfs maar kon geven. Bovendien vormde dit huwelijk een inbreuk op haar fundamentele rechten als kind en als vrouw en kan u als echtgenoot niet zijn ontgaan dat het huwelijk een grote impact had op niet enkel haar leven, cfr. het gegeven dat ze weg diende te gaan bij haar familie thuis, de herhaalde zwangerschappen op een moment dat ze zowel fysiek als psychisch niet volgroeid was; en de rol als moeder en echtgenote die ze op bijzonder jonge leeftijd moest vervullen; en de andere schadelijke gevolgen van een gedwongen huwelijk als minderjarige dewelke in de landeninformatie worden vermeld. Deze omstandigheden, en de negatieve implicaties voor K(...) Al J(...) al K(...), zijn dermate manifest dat er niet anders kan worden besloten dan dat u, toen al volwassen, zich hiervan bewust was/had moeten zijn voorafgaand aan het huwelijk maar desondanks uit vrije wil het huwelijk aanging en seksuele betrekkingen aanknoopte.

Dat u zich (actueel) terdege bewust bent van de impact van het huwelijk op K(...) Al J(...) al K(...) en op de hoogte was van haar zeer jonge leeftijd blijkt ook uit uw verklaringen.

Zo werd reeds supra aangehaald dat het eerste jaar van het huwelijk maar stroef verliep omdat zij nog niet matuur genoeg was (CGVS2, p. 19). U verklaarde dat u trouwen vanaf zestien jaar normaal vindt, maar het nog beter is moest het vanaf 18 jaar zijn. Dan zijn partners namelijk volgens u rijper en verstandiger (CGVS2, p. 16). U verklaarde op het moment zelf ook nog niet genoeg kennis te hebben over deze zaken omdat u laaggeschoold bent (CGVS2, p. 20). Over de oprechtheid van deze verklaringen kunnen wel de nodige vraagtekens gevraagd, daar u in de loop van het gehoor wisselende verklaringen aflegde. Zo werd u geconfronteerd met uw eigen stelling waarin u claimde dat 16-jaar, of 18-jaar, eigenlijk de beste leeftijden zijn om te huwen maar uzelf wel koos om met een 12-jarige te huwen. U repliceerde hierop dat indien de man financieel kan instaan voor zijn echtgenote een huwelijk op een leeftijd onder 16 jaar wel acceptabel is (CGVS2, p. 16). Ongeacht de vraagtekens die bij deze verklaringen geplaatst kunnen worden, er zijn namelijk indicaties dat u voornamelijk sociaal wenselijk tracht te antwoorden, doet dit op geen enkele wijze afbreuk aan de conclusie hierboven dat geenszins aangenomen kan worden dat de omstandigheden en negatieve consequenties van het huwelijk u niet gekend waren / hadden moeten zijn op het moment dat u het huwelijk initieerde.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u hoofdzakelijk verwijst naar het feit dat u niet op de hoogte was van de Turkse wetgeving en naar de Syrische traditie. Verder geeft u aan dat u op een zeker moment beseftte dat wat u had gedaan fout was, waarbij u echter opnieuw verwijst naar de Turkse wetgeving (CGVS2 p. 15, 16, 18, 20). Ook uw advocaat verwijst naar de Syrische traditie (CGVS2, p. 23).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt echter dat kindhuwelijken, zijnde huwelijken waarbij minstens één van de partners jonger is dan 18 jaar, steeds hebben bestaan in Syrië maar ook voor het conflict geenszins de norm waren. Bovendien blijken huwelijken met meisjes van onder 15 jaar, ondanks de sterke toename van kindhuwelijken op steeds jongere leeftijd als gevolg van het conflict, steeds veeleer uitzonderingen zijn geweest dewelke geenszins op een algehele maatschappelijke goedkeuring konden rekenen. Ook in het

kader van het conflict en hoewel er verschillende redenen zijn die aanleiding geven tot een significante stijging van dergelijke huwelijken, blijken ze nog steeds op afkeuring te stuiten binnen de Syrische gemeenschap. Ook de Personal Status Law van Syrië is in die mate geëvolueerd dat in 2019 de wettelijke leeftijd voor het huwelijk bepaald werd op 18 jaar en op 15 jaar indien er instemming is van de mannelijke voogd en rechtbank. Deze evolutie toont eveneens aan dat de Syrische maatschappij afkeurend staat ten opzichte van huwelijken met meisjes jonger dan 15 jaar. Bovendien kan worden aangenomen dat u op het moment van het huwelijk voldoende matuur was om in te zien dat een huwelijk met een 12-jarige allerm minst courant was en zeker geen alomtegenwoordige praktijk vormde. U was bovendien al volwassen toen het Syrische conflict escaleerde. Ter volledigheid wijst het CGVS op de ruime consensus op internationaal vlak (supra) om dergelijke huwelijken af te keuren omwille van de bijzonder kwalijke gevolgen die deze met zich meebrengen voor het kind. Dient hierbij te worden benadrukt dat de Belgische wetgever expliciet stelt dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijksinstemming (supra). Het CGVS is van oordeel dat daders of initiators van kindhuwelijken zich geenszins zonder meer op culturele of maatschappelijke gewoontes kunnen beroepen om hun individuele verantwoordelijkheid van zich af te schuiven. Het CGVS dient rekening te houden met alle elementen en feiten eigen aan de zaak. Zoals hoger reeds werd aangehaald kan in casu niet anders dan besloten worden dat de omstandigheden van het huwelijk én de negatieve implicaties ervan voor de bruid – wier zeer jonge leeftijd op dat moment, 12 jaar, en omstandigheden waarin zij zich geplaatst zag (supra) niet genoeg benadrukt kunnen worden – u onmogelijk ontgaan kunnen zijn. Desondanks initieerde u dit huwelijk, ging u het zonder dwang aan, en consumeerde u het zonder scrupules.

Dat u niet op de hoogte was van de Turkse wetgeving kan gezien bovenstaande allerm minst beschouwd worden als een verschoningsgrond. U woonde als volwassen man daarenboven al enkele jaren in Turkije voordat u uw huwelijk met een 12-jarig meisje effectief aanging.

Hoewel u op een gegeven moment aangeeft dat u een fout had gemaakt blijkt u dit ook te linken aan uw beweerde onwetendheid van de Turkse wetgeving. Een vaststelling die uw claim dat u zou beseffen dat een fout maakte danig relativeert.

Dat u naar eigen zeggen momenteel zou beseffen dat u een fout maakte verhindert in casu bovendien niet dat u wordt uitgesloten van internationale bescherming. Het doet immers geen afbreuk aan de vaststelling dat aan de constitutieve elementen van de toegepaste uitsluitingsgrond voldaan is, noch aan uw individuele verantwoordelijkheid in de betreffende uitsluitbare handelingen. Bovendien is noch in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, noch in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, noch in de relevante bepalingen van de Kwalificatierichtlijn voorzien dat een dergelijke reden een beletsel kan vormen voor de uitsluiting van internationale bescherming. Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

De uittreksels burgerlijke stand van uzelf, vrouw, kinderen en familieleden, attest gezinssamenstelling, huwelijksattest, huwelijks bevestiging, familieboekje ouders, paspoorten broers, identiteitskaarten broers O(...) en A(...) bevestigen hoogstens uw persoonsgegevens en deze van uw echtgenote kinderen en familie, uw burgerlijke staat en uw huwelijk. Deze zaken worden niet betwist. Dit geldt ook voor alle stukken die u neerlegt aangaande uw familie in Jordanië, hun verblijf daar en de hulp zij krijgen van UNHCR (UNHCR – kaarten Jordanië, UNHCR familieboekje Jordanië, identiteitskaarten familie in Jordanië)

De foto's van uzelf in Istanbul op facebook en de kimlik van uzelf en uw kinderen tonen jullie verblijf tijdens die periode in Turkije aan, niet meer niet minder.

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Syrië.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota van 13 december 2024 de Raad verzocht om onderhavige zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure, in toepassing van artikel 39/73-2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/73-2, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeker geacht hiermee in te stemmen indien hij binnen de vijftien dagen na verzending door de griffie van de brief waarin hij op de hoogte wordt gebracht van dit verzoek hiertegen geen bezwaar maakt.

Verzoeker heeft de Raad middels een schrijven ontvangen op 20 december 2024 gemeld dat hij bezwaar maakt tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Gelet op het bezwaar van verzoeker wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A en F van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 55/2, 57/6, (§ 1, eerste lid,) 1°, 6° en 7° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 van het Wetboek van internationaal privaatrecht, van de artikelen 2 en 3 van de "wet van 29 juli 1951 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen" (verzoeker bedoelt wellicht de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker betoogt dat *"niet alle elementen aanwezig zijn om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te denken dat hij een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf heeft gepleegd door te trouwen en seksuele relaties te onderhouden met zijn echtgenote (die minderjarig was op het moment van hun huwelijk)"*. Hij voert aan dat de adjunct-commissaris niet aantoont dat er ernstige redenen zijn om te denken dat hij de intentie en kennis had om een ernstig gemeenrechtelijk misdrijf te plegen, waardoor hij niet kan uitgesloten worden van internationale bescherming op deze grond.

Vervolgens citeert verzoeker artikel 1, F van het Verdrag van Genève, de artikelen 55/2 en 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 12, §§2 en 3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Verder stelt hij theoretisch dat de uitsluitingsclausule strikt geïnterpreteerd dient te worden en meent hij dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker betoogt verder dat de context van de gebeurtenissen erg belangrijk is. Hij benadrukt dat hij de Syrische nationaliteit heeft, weinig onderwijs heeft genoten en tot een traditionele en religieuze familie behoort. Hij benadrukt verder dat de Syrische wet op het persoonlijk statuut het huwelijk van minderjarigen niet verbiedt wanneer de families officieel toestemming hebben gegeven en het Syrisch strafrecht verkrachting binnen het huwelijk niet strafbaar stelt. Verzoeker stelt dat kindhuwelijken heel gewoon zijn in Syrië en de bewering van de adjunct-commissaris dat huwelijken waarbij minderjarigen betrokken zijn niet vaak voorkomen, onjuist is, wat volgens hem door verschillende bronnen aangetoond wordt. Ook in zijn regio van herkomst blijkt het huwelijk een kwestie van traditie, waarbij de respectieve families van de toekomstige echtgenoten een aanzienlijk beslissend gewicht in de schaal leggen, aldus verzoeker. Hij voert verder aan dat een rechter zijn huwelijk specifiek had goedgekeurd, ondanks de jonge leeftijd van zijn vrouw, en er op geen enkel moment in de bestreden beslissing rekening gehouden wordt met het feit dat een gerechtelijk toezicht van de geldigheid van het huwelijk en de legitimiteit van de daaruit vloeiende afstamming, precies op het verzoek van K. plaatsvond. Om in deze context te spreken van een gedwongen huwelijk, terwijl de bevoegde rechter het op uitdrukkelijk verzoek van K. *in tempore non suspecto* heeft bekrachtigd, lijkt wat overhaast, zo niet onrechtmatig, aldus verzoeker. Hij benadrukt dat hij in zijn land van herkomst op geen enkele wijze strafrechtelijk aansprakelijk is als gevolg van dit huwelijk. Bovendien is verzoeker van mening dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing een positie van morele superioriteit inneemt ten opzichte van de Syrische samenleving inzake geweld tegen vrouwen en stelt hij dat er ook in België op dit vlak nog een lange weg af te leggen is.

Verzoeker voert vervolgens aan dat, als de uitsluitingsclausule niet kan worden toegepast, er een beslissing over inclusie moet worden genomen. Hij is van mening dat gelet op de dramatische humanitaire en veiligheidssituatie in Syrië hem de vluchtelingenstatus of tenminste de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. Hij voegt toe dat het vrijwel zeker is dat hij zal worden opgeroepen in het leger gezien de oorlogssituatie in zijn land van herkomst. Verder benadrukt hij dat zijn herkomst, positie en situatie van zijn familie in de regio, alsmede het ontbreken van bescherming of een reële mogelijkheid tot interne vlucht, geloofwaardig worden geacht.

3.2. Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève. Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, eerste lid, *sub b)* van de richtlijn 2011/95/EU.

In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de verwerende partij in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verwerende partij. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. "boven elke redelijke twijfel verheven", wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er 'ernstige redenen zijn om aan te nemen' dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Verdrag van Genève alsook dat er 'ernstige redenen' aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). De verwerende partij moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een 'misdrijf', terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de adjunct-commissaris weerhouden uitsluitbare handelingen betreffen enerzijds het gedwongen huwelijk en anderzijds de verkrachting, die in België strafbaar worden gesteld in respectievelijk artikel 391sexies en artikel 417/11 van het Strafwetboek. De omstandigheid dat deze gedragingen in het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming, *in casu* Syrië, niet strafbaar zouden zijn, sluit de toepassing van uitsluiting niet uit (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 12-13).

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip '*sui generis*' te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Verdrag van Genève noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: *"de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt"* (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat *"de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen."* (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld *"Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis"*, dat de aanbeveling bevat *"dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)"* (HvJ C-369/17, pt. 56).

In navolging van het Hof van Justitie doet het UNHCR gelijkaardige aanbevelingen (zie UNHCR *Guidelines on International Protection No. 5: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees* (HCR/GIP/03/05), 4 september 2003, par. 14; UNHCR *handboek met betrekking tot procedures en criteria voor de bepaling van de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967*, 1992, punten 155-157). Naar dit handboek wordt ook verwezen in de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot het invoegen van artikel 55/2 in de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip 'ernstig niet-politiek misdrijf' een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het 'ernstig niet-politiek misdrijf' een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

4.2. De criteria om de ernst van het misdrijf te beoordelen

Rekening houdend met hetgeen het Hof van Justitie in het arrest *Ahmed* heeft overwogen, kunnen de volgende niet-exhaustieve criteria worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf: de aard van de daad, de werkelijke schade, de toegepaste (straf)procedure om het misdrijf te vervolgen en te berechten, (de aard van) de voorziene straf en de vraag of de meeste rechtssystemen het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de specifieke feiten van de betrokken zaak.

De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist aldus een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt 91 en 93).

Specifieke feiten kunnen betrekking hebben op (i) factoren die behoren tot de daad zelf, zoals de winstgevendheid van het misdrijf; (ii) factoren die betrekking hebben op de verzoeker zelf, zoals de officiële hoedanigheid waarin die het misdrijf gepleegd heeft, en (iii) factoren die betrekking hebben op de slachtoffers, zoals hun kwetsbaarheid (EASO *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 17-18).

4.2.1. De veroordeling en/of strafbaarstelling van het gepleegde feit in verschillende rechtssystemen en de voorziene straf

Zoals aangestipt onder punt 4.1. is het voor de kwalificatie als 'ernstig misdrijf' niet vereist dat het strafbare feit een misdrijf uitmaakt in zowel het land van herkomst als in het land van toevlucht. Het hoeft evenwel geen betoog dat het gegeven dat meerdere rechtssystemen op verschillende niveaus (nationaal, regionaal en internationaal) de handeling in kwestie veroordelen of als een (ernstig) misdrijf beschouwen een belangrijke indicatie inhoudt voor de ernst ervan, naast de aard en zwaarte van de straf die daarop desgevallend in de betrokken rechtssystemen wordt gesteld.

In de bestreden beslissing worden de door verzoeker gepleegde handelingen gekwalificeerd als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting.

4.2.1.1. De vrije en volledige toestemming van beide echtgenoten wordt in vrijwel alle internationale en regionale verdragen over huwelijksaangelegenheden vermeld. Het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen (CEDAW) van 1979 spreekt zich het duidelijkst en het krachtigst uit over dit onderwerp en bepaalt expliciet dat vrouwen dezelfde rechten hebben als mannen om vrij een echtgenoot te kiezen en alleen met hun vrije en volledige toestemming een huwelijk aan te gaan (artikel 16, eerste lid, *sub a*) en *b*)).

Binnen de Belgische rechtsorde worden gedwongen huwelijken strafbaar gesteld door artikel 391*sexies* van het Strafwetboek, dat luidt als volgt:

"Hij die iemand door geweld of bedreiging dwingt een huwelijk aan te gaan, wordt gestraft met gevangenisstraf [van drie maanden tot vijf jaar en met geldboete van tweehonderdvijftig euro tot vijfduizend euro].

De poging wordt gestraft met gevangenisstraf [van twee maanden tot drie jaar en met geldboete van honderdvijfentwintig euro tot tweeduizend vijfhonderd euro]."

In de voorbereidende werken van artikel 391*sexies* van het Strafwetboek wijst de federale wetgever er onder andere op dat het gedwongen huwelijk een in verschillende internationale normen verboden schending van de rechten van de mens betreft, herhaalt hij meermaals dat er bij een gedwongen huwelijk sprake is van een ernstige schending van de rechten van de mens, geeft hij aan dat cultuur geen beletsel mag zijn voor de algemene geldingskracht van het beginsel van de vrije huwelijkstoestemming, overweegt hij dat de strafbaarstelling van het gedwongen huwelijk strekt tot bescherming van het recht van het slachtoffer uit vrije wil een huwelijk aan te gaan en tot bescherming van zijn vrijheid, waardigheid en fysieke integriteit en stelt hij dat uit de voorgestelde *strafmaat "duidelijk blijkt dat het plegen van dit feit een ernstig misdrijf is"* (*Parl.St. Kamer, 2006-2007, 51 2767/001, p. 6, 7, 9, 10, 12, 14*). De federale wetgever wijst er verder op dat de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa het Comité van Ministers verzocht heeft het gedwongen huwelijk grondig te onderzoeken en de lidstaten van de Raad van Europa aan te bevelen niet alleen op burgerlijk vlak maatregelen te nemen maar ook bepalingen aan te nemen op grond waarvan personen die bewust hebben deelgenomen aan een gedwongen huwelijk en die medeplichtig waren aan de organisatie ervan kunnen worden gestraft (Aanbeveling 1723 (2005), 5 oktober 2005) (*Ibid.*, p. 7).

Op Europees niveau is in meerdere rechtsinstrumenten bij herhaling gewezen op het fundamentele belang van de strijd tegen kindhuwelijken en gedwongen huwelijken. Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, dat op 11 mei 2011 is gesloten te Istanbul (hierna: het Verdrag van Istanbul) merkt gedwongen huwelijken als vorm van geweld tegen vrouwen aan en verlangt van de verdragsluitende partijen dat zij de nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld. In artikel 37 van het Verdrag van Istanbul wordt uitdrukkelijk gesteld met betrekking tot gedwongen huwelijken dat *"partijen de wetgevende of andere maatregelen nemen die nodig zijn om te waarborgen dat opzettelijke gedragingen om een volwassene of een kind tot het aangaan van een huwelijk te dwingen, strafbaar worden gesteld."* Op 13 juni 2017 werd het Verdrag van Istanbul ondertekend door de Europese Unie en namens haar goedgekeurd bij besluit (EU) 2023/1076 van de Raad van 1 juni 2023 (*PB* 2023, L 143 I, blz. 4), waarna het op 1 oktober 2023 in werking is getreden. In navolging hiervan heeft het Europees Parlement op 4 oktober 2017 de Resolutie over de uitbanning van kindhuwelijken (2017/2663(RSP)) (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', Resolutie van het Europees Parlement van 4 oktober 2017 over de uitbanning van kindhuwelijken) aangenomen. Hierin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het dwingen van een kind tot het aangaan van een huwelijk in strijd is met de rechten van het kind en aangemerkt moet worden als vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes, waarbij benadrukt wordt dat kindhuwelijken derhalve veroordeeld moeten worden. Het Europees Parlement verzoekt de lidstaten om samen te werken met de rechtshandavingsinstanties en het gerechtelijk apparaat in derde landen om deze landen te helpen wetgeving vast te stellen en te handhaven waarin het aangaan van een

huwelijk op jonge leeftijd en het dwingen van personen tot het aangaan van een huwelijk wordt verboden. In deze resolutie wordt onder meer verwezen naar het Verdrag van Istanbul.

4.2.1.2. Artikel 417/11 van het Strafwetboek definieert verkrachting als volgt:

“Verkrachting is elke gestelde daad die bestaat of mede bestaat uit een seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een persoon of met behulp van een persoon die daar niet in toestemt. (...)”

Aldus dienen seksuele handelingen die gepaard gaan met penetratie en verricht worden met een persoon die daar niet in toestemt als verkrachting te worden gekwalificeerd.

Artikel 417/6 van het Strafwetboek bepaalt wat volgt:

“Beperkingen aan de mogelijkheid tot toestemming door de minderjarige

§ 1. Onder voorbehoud van paragraaf 2 wordt een minderjarige die de volle leeftijd van zestien jaar niet heeft bereikt, niet geacht uit vrije wil te kunnen toestemmen.

§ 2. Een minderjarige die de volle leeftijd van veertien jaar heeft bereikt, maar niet de volle leeftijd van zestien jaar, kan uit vrije wil toestemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt.

Er is geen misdrijf tussen minderjarigen die de volle leeftijd van veertien jaar hebben bereikt en die met wederzijdse toestemming handelen wanneer het onderlinge leeftijdsverschil meer dan drie jaar bedraagt. (...)”

Blijkens bovenstaand artikel van het Strafwetboek wordt een persoon onder de volle leeftijd van veertien jaar in geen enkel geval geacht uit vrije wil te kunnen instemmen met seksuele betrekkingen. Een persoon boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar wordt enkel geacht daarmee uit vrije wil te kunnen instemmen indien het leeftijdsverschil met de andere persoon niet meer dan drie jaar bedraagt. Aldus dienen seksuele betrekkingen met penetratie met iemand onder de volle leeftijd van veertien jaar, of met iemand boven de volle leeftijd van veertien jaar maar onder de volle leeftijd van zestien jaar indien het leeftijdsverschil met de andere persoon meer dan drie jaar bedraagt, per definitie als verkrachting te worden beschouwd.

Krachtens artikel 417/11, tweede zin van het Strafwetboek wordt verkrachting bestraft met een gevangenisstraf van tien tot vijftien jaar. Artikel 417/16 van het Strafwetboek bepaalt dat indien de verkrachting gepleegd wordt ten nadele van een minderjarige die geen volle zestien jaar oud is, deze bestraft wordt met een gevangenisstraf van twintig tot dertig jaar.

Voorgaande wettelijke bepalingen en de zware straffen waarin zij voorzien duiden erop dat de Belgische wetgever verkrachting, zeker indien gepleegd jegens minderjarigen, als een ernstig misdrijf beschouwt.

Op Europees niveau is door de staten die partij zijn bij het Verdrag van Istanbul overeengekomen dat zij alle nodige wetgevende of andere maatregelen nemen om te waarborgen dat seksueel geweld, met inbegrip van verkrachting, strafbaar wordt gesteld. Artikel 36 van het Verdrag van Istanbul bepaalt als volgt:

“1 De partijen nemen de wetgevende of andere maatregelen die nodig zijn om te waarborgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld: a het zonder wederzijds goedvinden op seksuele wijze vaginaal, anaal of oraal met een lichaamsdeel of object binnendringen van het lichaam van een ander; (...)”

In de preambule van het Verdrag van Istanbul wordt ten andere verwezen naar het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, dat op 25 oktober 2007 is gesloten te Lanzarote. België heeft dit verdrag geratificeerd op 8 maart 2013, waarna het voor België in werking is getreden op 1 juli 2013. In dit verdrag verbinden de verdragsluitende partijen zich er onder meer toe de nodige wetgevende of andere maatregelen te nemen om te waarborgen dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat, volgens de relevante bepalingen van het nationale recht, nog niet de leeftijd van seksuele meerderjarigheid heeft bereikt, strafbaar wordt gesteld.

4.2.2. De aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade

De aard van de daad wijst op het type daad dat werd gepleegd, bijvoorbeeld of de daad gericht was op het veroorzaken van de dood of ernstig lichamelijk letsel aan een persoon en de mate van geweld die erbij betrokken was (bijvoorbeeld moord of verkrachting). Naast de duidelijke onderlinge afhankelijkheid tussen de aard van de gepleegde daad en de daadwerkelijk toegebrachte schade is er ook een onmiskenbaar oorzakelijk verband tussen de daden en de schade die daaruit voortvloeit en is er zowel sprake van directe als indirecte gevolgen die de gepleegde daden met zich teweeg brengen (EASO *Practical guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, p. 15).

In casu stelt zich de vraag in welke mate de aard en de daadwerkelijk toegebrachte schade van de door verzoeker gestelde handelingen, door de adjunct-commissaris gekwalificeerd als respectievelijk gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, prominente criteria zijn bij de beoordeling van de ernst ervan.

4.2.2.1. Gedwongen kindhuwelijk

Om te kunnen beoordelen of het *in casu* afgesloten kindhuwelijk ook een gedwongen huwelijk betreft, dienen alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden gebracht.

Artikel 146ter van het Burgerlijke Wetboek omschrijft een gedwongen huwelijk als volgt: *“Er is evenmin een huwelijk wanneer het wordt aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten of de toestemming van minstens een van de echtgenoten werd gegeven onder geweld of bedreiging.”* Het gebrek aan vrije wil is te wijten aan de aanwezigheid van dwang, hetgeen de vorm kan aannemen van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk. Er is aldus geen rechtsgeldig huwelijk ingeval hetzij het werd aangegaan zonder vrije toestemming van beide echtgenoten, hetzij de toestemming van minstens één van de echtgenoten gegeven werd onder geweld of bedreiging. Deze voorwaarden moeten niet tegelijkertijd vervuld zijn (P. Senaave, *De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen*. Deel I. Civielrechtelijke aspecten).

Een gedwongen huwelijk mag niet worden verward met een gearrangeerd huwelijk, dat in principe wél een geldig huwelijk is daar het niet noodzakelijk wijst op het ontbreken van de (vrije) wil om een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hoewel het huwelijk zelf georganiseerd wordt door de families of derden, blijven de toekomstige echtgenoten de keuze hebben om al dan niet te huwen (SEGERS, W., *Huwelijk*, TPR 2012, afl. 4, 1644-1692). Dergelijke huwelijken kunnen zeer nauw aansluiten bij een gedwongen huwelijk waar het “arrangeren” ervan gepaard gaat met een zekere mate van bedoelde of onbedoelde dwang, waaronder sociale of familiale verwachtingen, economische of strategische motieven ter behartiging van de familiale belangen.

In casu zijn er voldoende elementen voorhanden om te spreken van een gedwongen kindhuwelijk. Om tot deze vaststelling te komen wordt zowel rekening gehouden met verzoekers verklaringen zoals die onder meer blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud als met de algemene (landen)informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt.

De beschikbare landeninformatie beschrijft een gedwongen kindhuwelijk als een schending van fundamentele mensenrechten. Het betreft een vorm van gendergeweld en discriminatie die zich niet louter beperkt tot het psychologische effect van het niet mogen beslissen of, wanneer en met wie men trouwt. Het brengt ook met zich mee dat het meisje gevangen zit in een huwelijk met een oudere man en dient te leven als een echtgenote met alle bijhorende plichten terwijl ze nog een kind (of adolescent) is. Het gedwongen kindhuwelijk veroorzaakt zowel fysiek als psychisch leed. Meisjes in een gedwongen kindhuwelijk lopen een groot risico op huiselijk geweld. Het stigma dat op echtscheidingen rust en de schaamte die het met zich meebrengt zowel in hoofde van de desbetreffende meisjes alsook voor hun betrokken families, vormt een belangrijke reden die velen ertoe dwingt om in een gewelddadige relatie te blijven. In de landeninformatie wordt aangekaart dat families en individuen vaak niet overgaan tot het rapporteren van gevallen van suicide waardoor het niet eenvoudig is om data te bekomen omtrent gevallen van huishoudelijk geweld en eventuele suicide in hoofde van jonge meisjes die volgt uit een gedwongen kindhuwelijk. Gelet op de taken en verplichtingen die een huwelijk met zich meebrengt, wordt de toegang tot school voor de jonge meisjes in sterke mate beperkt. Een gebrek aan scholing kan op zijn beurt dan weer leiden tot genderongelijkheid, het onvermogen om een inkomen te verwerven en het gebrek aan financiële autonomie, maar verhoogt ook in sterke mate het risico op sociale isolatie. Een gedwongen kindhuwelijk heeft ook onbetwistbare schadelijke gevolgen voor de gezondheid van de meisjes. Zij riskeren immers op zeer jonge leeftijd een zwangerschap met niet ondenkbare complicaties. Omwille van hun jonge leeftijd is hun lichaam nog volop in ontwikkeling en vaak niet in staat een zwangerschap te dragen, met miskramen tot gevolg. Voorts hebben jonge meisjes veelal geen kennis omtrent reproductieve gezondheid. Naast voormelde directe gevolgen van het gedwongen huwelijk, dient ook de nodige aandacht te worden besteed aan de gevolgen op lange termijn, zijnde het gebrek aan capaciteit tot zelfbescherming, beperkte kennis van hun rechten en mogelijkheden, de kans op uitbuiting en misbruik (AD, stuk 6, ‘Landeninformatie’, World Vision, *“Stolen Future, War and Child Marriage in Northwest Syria”*; Terre des hommes, *“Understanding the social processes underpinning child marriage: The impact of protracted displacement in Lebanon on Syrian refugees”*; EASO COI *“Syria: Situation of women”*, februari 2020).

In het Verdrag van Istanbul wordt gewezen op het structurele karakter van geweld tegen vrouwen, dat erkend wordt als op gender gebaseerd geweld. Ook wordt erkend dat geweld tegen vrouwen tot één van de cruciale sociale mechanismen behoort waarmee vrouwen ten opzichte van mannen in een ondergeschikte positie worden gedwongen. Het Verdrag van Istanbul bepaalt voorts met grote bezorgdheid dat vrouwen en meisjes vaak worden blootgesteld aan ernstige vormen van geweld, zoals huiselijk geweld, seksuele intimidatie, verkrachting, gedwongen huwelijk, misdrijven gepleegd in het kader van de zogenaamde “eer” en genitale verminking, die een ernstige schending van de mensenrechten van vrouwen en meisjes vormen en een belangrijk obstakel zijn voor de verwezenlijking van de gelijkheid van vrouwen en mannen. Ook erkent het Verdrag van Istanbul dat geweld tegen vrouwen een blijk is van historisch ongelijke machtsverhoudingen tussen vrouwen en mannen die hebben geleid tot de overheersing en discriminatie van vrouwen door mannen en de volledige ontplooiing van vrouwen in de weg hebben gestaan (Verdrag van Istanbul, preambule, alinea's 10, 11 en 12).

Het Hof van Justitie oordeelde dat *“de bijzondere kwetsbaarheid van minderjarigen niet vermindert door het huwelijk. Integendeel, het huwelijk kan, zeker als het gaat om minderjarige meisjes, wijzen op blootstelling aan de ernstige vorm van geweld die kindhuwelijken en gedwongen huwelijken inhouden.”* (HvJ derde Kamer, zaak C-230/21, 17 november 2022, § 45).

Verzoeker laat de schadelijke gevolgen van zijn huwelijk onbesproken in zijn verzoekschrift en werpt geen ander licht op voorgaande informatie.

Dat het gedwongen kindhuwelijk zowel indirecte als directe schadelijke gevolgen met zich meebrengt blijkt niet alleen uit verschillende gezaghebbende bronnen die zich in het rechtsplegingsdossier bevinden, uit het Verdrag van Istanbul en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, maar vindt ook weerslag in verzoekers verklaringen.

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen en uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker met K. religieus in het huwelijk trad op 12 februari 2019. Gelet op hun respectievelijke geboortedata, zoals die blijken uit de stukken aanwezig in het administratief dossier, was verzoeker op dat moment 25 jaar oud, terwijl K. net twaalf jaar oud was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 2-3). Verzoekers huwelijk met K. wordt bijgevolg gekenmerkt door het zeer groot leeftijdsverschil van dertien jaar. Verzoeker verklaart dat hij op het ogenblik van het religieuze huwelijk met K. op de hoogte was van haar leeftijd (*ibid.*, p. 16).

Aangaande de geboortedatum van K., verklaarde verzoeker meermaals dat K. haar leeftijd niet correct genoteerd zou zijn op haar identiteitspapieren en zij in werkelijkheid geboren zou zijn in augustus 2004. Dit zou zijn omdat, toen K. geboren werd, haar vader in Saudi-Arabië werkzaam zou geweest zijn en zij pas na zijn terugkeer naar Syrië in 2007 geregistreerd werd. De adjunct-commissaris merkt in dit kader terecht op dat verzoeker deze foute geboortedatum van K. doorheen de procedure op geen enkel moment aanhaalde, en hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens zijn twee persoonlijke onderhoudsop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) telkens bevestigde dat K. geboren was in 2007 (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 15 en 16; stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 29 november 2022, p. 17 en notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 15). Bovendien legt verzoeker ongeloofwaardige en ongefundeerde beweringen af aangaande de laattijdige registratie van K.'s geboorte, daar hij enerzijds aanhaalde dat het omwille van de afwezigheid van haar vader was dat haar geboorte niet geregistreerd kon worden, en anderzijds verklaart dat de aanwezigheid van haar moeder noodzakelijk is om dit recht te zetten (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 23). Tevens stelt de adjunct-commissaris terecht vast dat op K.'s *kimlik* de datum van 2007 genoteerd staat en niet de datum van 2004, wat verder afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. De Raad stelt dan ook in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat K. geboren zou zijn in 2004, en niet in 2007, zoals op alle neergelegde huwelijks- en identiteitsdocumenten vermeld staat.

Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat K.. als twaalfjarige niet voorbereid was op het leven van een getrouwde vrouw. Verzoeker verklaarde dat hij wou trouwen omdat hij een gezin wou stichten en nood had aan een vrouw die voor deftig eten zorgt, de was doet en kookt (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 7). Verzoeker erkent uitdrukkelijk dat het huwelijk voor K. een grote aanpassing was, gelet op zijn verklaringen dat hij het eerste jaar na het huwelijk moeilijkheden ondervond met haar. Zo zou het stroef verlopen hebben op het vlak van zorg, onderhoud en communicatie en zou zij hem niet goed begrepen hebben. Verzoeker bevestigde dat dit kwam omdat K. nog niet matuur genoeg was (*ibid.*, p. 18, 19).

Er zijn verder geen indicaties die wijzen op enige dwang die zou zijn uitgeoefend op verzoeker om in het huwelijk te treden met een dermate jong minderjarig meisje. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat hij

behoort tot een religieuze en traditionele familie en dat “het huwelijk in de regio van herkomst van verzoeker een kwestie van traditie is, waarbij de respectieve families van de toekomstige echtgenoten een aanzienlijk beslissend gewicht in de schaal leggen”. De Raad merkt hierover op dat het huwelijk geheel verzoekers eigen keuze was en gebeurde op zijn initiatief, en zijn familie op geen enkele wijze druk had uitgeoefend op hem (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 7 - 8). Ter terechtzitting bevestigt verzoeker dat hij voorafgaand aan het huwelijk met K. geen andere vrouwen of meisjes een huwelijksaanzoek heeft gedaan. Volgens verzoeker was daar geen specifieke reden voor. Tevens bevestigt hij tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud dat hij had kunnen wachten tot K. meerderjarig was, maar dat hij dat niet gedaan heeft omdat hij een stabiel leven wou hebben (*ibid.*, p. 17). Verder blijken verzoekers zussen, die ten tijde van zijn tweede persoonlijk onderhoud reeds twintig en 22 jaar waren, nog niet getrouwd, waardoor er niet kan aangenomen worden dat een gedwongen kindhuwelijk courant zou zijn in verzoekers familie of regio (*ibid.*, p. 18).

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat kindhuwelijken in Syrië heel gewoon zijn. Uit de landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat, ondanks een stijging van het aantal kindhuwelijken sinds het losbarsten van het Syrische conflict in 2011, de *Personal Status Law* van Syrië in die mate geëvolueerd is dat in 2019 de wettelijke leeftijd voor het aangaan van een huwelijk bepaald werd op achttien jaar en op vijftien jaar indien er instemming is van de mannelijke voogd en rechtbank (EASO COI Report: Syria – The Situation of Women, p. 33; “Country Guidance: Syria” van EUAA van april 2024, p. 90). Bovendien was verzoeker bij aanvang van het Syrische conflict reeds bijna achttien jaar en aldus grotendeels gevormd in een periode waarin kindhuwelijken weliswaar reeds bestonden, maar de aard ervan nog niet beïnvloed werd door het langdurige karakter van het Syrische conflict waardoor meisjes zwaarder werden getroffen (*ibid.*, *Stolen Future: War and Child Marriage in Northwest Syria*, p. 10; EASO COI Report: Syria – The Situation of Women, p. 24). Voorts tonen de beschikbare gegevens van UNICEF uit 2006 aan dat 13% van de Syrische meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde en 3% voor de leeftijd van vijftien jaar, wat evenmin toelaat kindhuwelijken jonger dan vijftien jaar te beschouwen als de norm of de traditie, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt. Bovendien blijken kindhuwelijken het meest voor te komen in de provincies Dara'a, Rif Dimashq en Quneitra, waar respectievelijk 26, 25 en 23% van de meisjes voor hun achttiende levensjaar trouwde, terwijl verzoeker afkomstig is uit de provincie Aleppo (EASO COI Report: Syria – The Situation of Women, p. 24).

Waar verzoeker stelt dat “een gerechtelijk toezicht van de geldigheid van het huwelijk en de legitimiteit van de daaruit voortvloeiende afstamming, precies op verzoek van K. plaatsvond”, waarmee de adjunct-commissaris volgens hem geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij met het oog op gezinshereniging aan zijn oom die in Aleppo woont heeft gevraagd om de nodige documenten, waaronder deze huwelijksbevestiging, voor hem te regelen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 13). Hoewel K.’s naam op het document staat, kan hieruit geen vrije wil, noch een wederzijdse en geïnformeerde toestemming van K. blijken, gelet op het feit dat dit, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, gebeurde op verzoekers vraag en initiatief en K. in 2022, toen het huwelijk bevestigd werd, nog steeds maar vijftien jaar oud was. Tevens merkt de Raad op dat, zelfs indien verzoekers echtgenote vrijwillig een rol zou hebben gespeeld in de officiële registratie van het huwelijk, zij zich op dat moment in een precaire situatie bevond, daar zij op twaalfjarige leeftijd in Turkije religieus gehuwd was, waar een dergelijk huwelijk wettelijk gezien niet kon, zoals verzoeker uitdrukkelijk erkent (*ibid.*, p. 16), zij in de tussenliggende jaren twee kinderen had gekregen met verzoeker en verzoeker in augustus 2022 Turkije verlaten had, waardoor zij dus op vijftienjarige leeftijd met twee jonge kinderen bij haar ouders in Turkije achterbleef.

Verzoeker maakt bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat zijn huwelijk met K. de vrije keuze van beiden was en voortvloeide uit een wederzijdse interesse op gelijke voet, nu (i) het initiatief om te huwen volledig van zijn kant uitging en hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat de familie van K., laat staan zijzelf, vragende partij was, (ii) hij de elfjarige K. niet of nauwelijks kende toen hij haar aan de keukentafel vertelde dat hij van plan was haar ten huwelijk te vragen en hij dit erna ook aan haar moeder vertelde, het huwelijk een jaar later plaatsvond, maar in deze periode niets veranderd was tussen hen en waarna K. en verzoeker meteen gingen samenwonen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 14-15), en (iii) uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat K. volledig, vrij en geïnformeerd heeft ingestemd met het huwelijk en met het tijdstip waarop dat voltrokken werd. Verzoeker beweerde weliswaar dat het huwelijk met wederzijdse toestemming plaatsvond, maar uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij een daadwerkelijke poging ondernomen heeft om zich te vergewissen van haar instemming met het huwelijk. Desgevraagd, verwijst verzoeker naar het feit dat hij aan haar gezicht kon zien en op basis van de gesprekken kon aanvoelen dat zij op hem verliefd was en naar het feit dat zij akkoord ging met verzoekers boodschap aan de keukentafel (*ibid.*, p. 10). Het loutere gegeven dat K., toen verzoeker haar de hand vroeg, volgens verzoekers verklaringen de ruimte zou gekregen hebben om te weigeren, getuigt echter niet van een

proces van wederzijdse en geïnformeerde instemming en vrije keuze, daar K. op dat moment amper elf jaar oud was en verzoeker een man van 24 jaar oud was.

Het feit dat verzoekers daden niet strafbaar zijn in Syrië, zoals hij in zijn verzoekschrift aanvoert, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De Raad herhaalt dat voor de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

Verzoekers opmerking dat “*de Belgische samenleving niet vrij is van verwijten en dat er nog een lange weg af te leggen is, zowel hier als elders*”, kan evenmin *in concreto* afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt aldus dat verzoeker op de hoogte had moeten zijn van de *supra* omschreven schadelijke gevolgen die een huwelijk tussen een meerderjarige man en een dertien jaar jonger minderjarig meisje met zich teweeg brengt. In het geheel van de omstandigheden eigen aan verzoekers situatie, kan zelfs een eventueel gegeven instemming in hoofde van K. niet beschouwd worden als een volwaardige en geïnformeerde instemming. Rekening houdend met verzoekers verklaringen, de landeninformatie en de overige stukken uit het rechtsplegingsdossier kan niet worden besloten dat K. haar instemming gegeven heeft vrij van fysieke, psychologische, seksuele, financiële of emotionele druk.

4.2.2.2. Verkrachting

De eerste seksuele betrekking tussen verzoeker en K. vond nog dezelfde dag van het afsluiten van het huwelijk plaats (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 14-15), toen K. twaalf jaar oud was. Dat er seksuele handelingen met penetratie werden verricht op een moment dat K. jonger was dan veertien jaar, wordt niet betwist. Ook na hun huwelijk hadden verzoeker en K. nog geregeld seksueel contact, wat resulteerde in de geboorte van hun eerste kind toen K. dertien jaar was, en de geboorte van hun tweede kind toen K. veertien jaar was (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 november 2022, p. 17). Dat er sprake is van (herhaaldelijke) verkrachting volgens het Belgische strafrecht blijkt uit het onweerlegbaar vermoeden van gebrek aan instemming in hoofde van K. gelet op haar leeftijd, die van verzoeker en het leeftijdsverschil (zie ook *supra*, onder “strafbaarstelling” punt 4.2.1.2.).

De vraag of K. al dan niet zou hebben ingestemd met de seksuele betrekkingen met penetratie stelt zich omwille van het onweerlegbaar vermoeden van een gebrek aan instemming niet.

Het toegebrachte lichamelijk letsel is inherent aan de aard van de daad, namelijk de herhaaldelijke verkrachtingen die verzoeker heeft gepleegd, waardoor niet verder moet worden ingegaan op de aard van de toegebrachte schade.

4.2.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, meer bepaald op de straffen die in België van toepassing zijn op de gepleegde handelingen, zijnde verkrachting en gedwongen kindhuwelijk, de aard van de misdrijven, de strafverzwarende omstandigheden en de aard en de ernst van de veroorzaakte schade, wordt geconcludeerd dat verzoeker ernstige misdrijven gepleegd heeft, die eveneens op Europees en internationaal niveau veroordeeld worden. Voormelde criteria zijn *in casu* afdoende determinerend om te oordelen dat er sprake is van ernstige misdrijven die, indien ook voldaan aan de overige voorwaarden omschreven in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet, kunnen leiden tot de uitsluiting van de internationale beschermingsstatus.

4.3. Individuele verantwoordelijkheid

4.3.1. De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken (EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 98-119). Daartoe moet worden vastgesteld dat de verzoeker concreet is betrokken bij een ernstig misdrijf (*actus reus*; materieel element), hetzij als fysieke pleger, hetzij omdat hij heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een ernstig misdrijf. Daarnaast moet blijken dat de verzoeker de criminele feiten intentioneel, bewust en met kennis heeft gepleegd (*mens rea*; moreel element).

De individuele verantwoordelijkheid moet dus zowel aan de hand van objectieve criteria (feitelijk gedrag) als aan de hand van subjectieve criteria (besef en opzet) worden vastgesteld (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 96).

4.3.2. Verzoekers individuele verantwoordelijkheid, zowel voor wat betreft de verkrachting als het gedwongen kindhuwelijk, blijkt genoegzaam uit volgende vaststellingen:

(i) Verzoeker was op het moment van het huwelijk een meerderjarige man van 25 jaar oud en nam zelf het initiatief en de vrije en bewuste keuze om met K. te huwen zonder zich terdege te vergewissen van de vrije wil van K. om met hem te huwen, zoals hoger reeds aangestipt.

(ii) Er zijn verder geen indicaties die wijzen op enige vorm van dwang of druk die op verzoeker zou zijn uitgeoefend of die hij zou hebben ondervonden om in het huwelijk te treden met een dermate jong minderjarig meisje. Tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of hij een huwelijk waarbij de vrouw jonger dan zestien jaar is, oké vindt, antwoordde verzoeker dat hij hiermee akkoord gaat indien de man financieel in staat is om de vrouw te onderhouden, wat *in casu* volgens verzoeker het geval was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 28 februari 2024, p. 16). Tevens stelt hij evenwel, wanneer hem wordt gevraagd of hij het gepast zou vinden als zijn zus die toen dertien jaar was zou trouwen, hij niet wil dat iemand hetzelfde zou meemaken als hem en het foutief was dat hij met een minderjarige getrouwd is (*Ibid.*, p. 18). Wanneer hem wordt gevraagd waarom hij dit foutief acht, verwijst verzoeker ten eerste naar de Turkse wetgeving die verbiedt om vanaf een dergelijk jonge leeftijd te trouwen, stelt hij ten tweede dat het niet evident zou zijn om een verstandige vrouw van die leeftijd te vinden en ten derde dat de huidige generatie allemaal trouwt rond de twintig jaar (*Ibid.*). Uit deze antwoorden blijkt niet dat er effectief sprake is van een oprechte shift in verzoekers mening over kindhuwelijken.

(iii) Verzoeker was zich bewust of had zich bewust moeten zijn van de schadelijke gevolgen zowel van het kindhuwelijk als van de seksuele contacten met penetratie met K.

Daar in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening gehouden wordt met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, dient geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing te worden gemaakt wanneer geoordeeld wordt dat de artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D.*, pt. 109; EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive", tweede editie (2020), p. 117-119 'expiation').

Dat de wettigheid van dit huwelijk ten tijde van de viering door de Syrische autoriteiten niet in twijfel wordt getrokken, verzoeker in zijn land van herkomst op geen enkele wijze strafrechtelijk aansprakelijk is als gevolg van dit huwelijk en het Syrisch strafrecht verkrachting binnen het huwelijk niet strafbaar stelt, doet op geen enkele wijze afbreuk aan de kwalificatie van het misdrijf en de gevolgen ervan op het ogenblik dat het misdrijf werd gepleegd, noch aan zijn individuele verantwoordelijkheid in dezen.

4.4. Niet-politiek misdrijf

Uit verzoeker verklaringen blijkt dat hij voormelde feiten, die gekwalificeerd worden als respectievelijk een gedwongen kindhuwelijk en verkrachting, niet met een politiek oogmerk heeft gepleegd en dat zij louter waren ingegeven door zijn wil om te huwen en dit huwelijk te consumeren. Het niet-politiek karakter van deze misdrijven wordt niet betwist.

4.5. Buiten het land van toevlucht

Verzoeker en K. traden in Turkije religieus in het huwelijk op 12 februari 2019 en de herhaalde verkrachtingen vonden ook plaats in Turkije. Dat zij met elkaar in het huwelijk zijn getreden en seksuele betrekkingen met penetratie hebben gehad buiten het land van toevlucht, wordt niet betwist.

4.6. Voordat hij tot dit land als vluchteling werd toegelaten

Dat het huwelijk en de eerste seksuele betrekkingen met penetratie voorafgingen aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2022, wordt niet betwist.

4.7. Het geheel van wat voorafgaat in acht genomen, besluit de Raad dat voldaan is aan de constitutieve elementen van artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève, met name dat in verzoekers geval ernstige redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij een misdrijf heeft gepleegd dat ernstig en niet-politiek van aard is, dat plaatsvond voordat verzoeker tot het land is toegelaten als vluchteling, en waarvoor hij individuele verantwoordelijkheid draagt.

Het voorgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Verdrag van Genève te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Tevens dient verzoeker, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet, te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij de Syrische nationaliteit heeft en weinig onderwijs heeft genoten, brengt hij geen argumenten aan die afbreuk vermogen te doen aan de kwalificatie van de door hem gestelde handelingen als 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' en zijn individuele verantwoordelijkheid daarin.

4.8. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit de toepassing van artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, namelijk dat wanneer de commissaris-generaal, *c.q.* de adjunct-commissaris, een verzoeker uitsluit van de vluchtelingenstatus, hij in het kader van zijn beslissing een advies verstrekt over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. *In casu* is de adjunct-commissaris van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Syrië. Wat dit onderdeel van de bestreden beslissing betreft, wordt in het kader van huidig beroep enkel uitspraak gedaan over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en niet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de adjunct-commissaris gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt.

4.9. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,
K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. WILLAERT